

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 34

Chúng ta nhất định phải ghi nhớ, nếu chúng ta muốn học Phật, muốn vãng sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc mà không phá phiền não thì không được. Bạn thật muốn phá phiền não thì tôi ở ngay đây nhắc nhở bạn: “*Tâm không được có ác niệm*”. Cái gì là ác? Đó là mười ác: “*Sát, đạo, dâm, vọng ngữ, hai lưỡi, y ngữ, ác khẩu, tham, sân, si*”. Việc này mọi người dễ ghi nhớ. Tâm không có ác niệm, mười ác niệm này chân thật không còn, cũng không tà tư, khởi tâm động niệm đối với người, với việc, với vật là một mảnh chân thành, cung kính, từ bi, quyết định không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi lợi ích của người khác (vì đó là tà tư). Vĩnh viễn giữ gìn quyết không xâm hại người khác. Ta phải nên xả mình vì người. Người khác xâm chiếm của ta, ta không nên để ý đến, bổ thí Ba La Mật cúng dường họ, chúng ta quyết không xâm chiếm chút gì lợi ích của người khác. Miệng không nói lời ác, thân không tà hạnh, mỗi niệm quan tâm xã hội, quan tâm chúng sanh, thương yêu xã hội, thương yêu chúng sanh, toàn tâm toàn lực giúp đỡ xã hội này, giúp đỡ tất cả chúng sanh. Chúng ta phải có cái tâm này. Bạn có thể giữ cái tâm này, có thể tu hành như vậy thì nhất định được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ, phiền não của bạn liền sẽ ít đi.

“*Hoại chư dục trạch*”. “*Trạch*” là thí dụ. Trước kia thành thị có tường thành, bên ngoài thành có hào giữ thành, hào giữ thành gọi là trạch. Phật ở ngay chỗ này đem phiền não thí dụ cho thành, đem dục vọng thí dụ cho hào giữ thành. Tất cả chúng sanh ở thế gian này đều có dục vọng; “*ngũ dục*”, năm loại dục vọng mãnh liệt là “*tài, sắc, danh, thực, thù*”; “*lục dục*” là “*sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp*”, cũng gọi là lục trần. Những thứ này phải viễn ly, phải buông bỏ, đem dục vọng của đời sống chúng ta hạ xuống đến mức độ thấp nhất, đời sống của bạn liền được đại tự tại, ngay đời này bạn chân thật được hạnh phúc mỹ mãn. Ai hiểu được điều này? Thích Ca Mâu Ni Phật hiểu được. Ai làm đến được điều này? Phật và học trò của Ngài làm được. Bạn xem, các Ngài trải qua đời sống dưới gốc cây ngủ một đêm, nửa ngày ăn một bữa, không có gánh nặng nào. Các Ngài thật tự tại. Người thế gian mê hoặc điên đảo, tham đắm năm dục sáu trần, nghĩ hết cách phải thành gia lập nghiệp, thành một cái nhà. Nhà là gì? Nếu các vị xem thử kiểu dáng của cái nhà, văn tự của Trung Quốc giống như chữ “*hào*”, thì bạn xem ra là một

cái phòng nhỏ. Trong cái phòng nhỏ là gì? Là chú heo nhỏ, đó chính là nhà. Phật thông minh, Phật không làm cái việc này. “*Nghiệp*” là gì? Nghiệp là nghiệp chướng, chướng ngại bạn “*minh tâm kiến tánh*”, chướng ngại bạn thoát sanh tử, ra khỏi ba cõi. Gia nghiệp trói buộc, cho nên người giác ngộ liền đem nó xả bỏ. Vậy ngày nay chúng ta xem thử, người xuất gia chúng ta có thật xuất gia hay không? Không có! Ra khỏi cái nhà nhỏ, làm thành một cái nhà to; xả bỏ nghiệp nhỏ, làm thành một đại nghiệp, thật khổ nói không ra lời. Cho nên phải tỉ mỉ mà tư duy, nghĩ xem khi Phật còn ở đời, Ngài dạy chúng ta như thế nào? Những Tổ sư đại đức xưa nay làm thế nào dạy bảo chúng ta?

Khi Thế Tôn còn ở đời, Ngài không có đạo tràng. Đến lúc tuổi già, có một số quốc vương đại thần cung cấp một số Tinh xá, vườn rừng để cúng dường cho người xuất gia, thỉnh Phật ở nơi đó giảng Kinh nói pháp, nhưng đó là thỉnh Phật ở nơi đó tạm trú, không hề đem nơi đó tặng cho Thích Ca Mâu Ni Phật. Vườn rừng đạo tràng vẫn là của các tín đồ, họ có quyền sở hữu, chủ quyền là của chính họ. Thích Ca Mâu Ni Phật cùng những đệ tử này, nếu dùng lời hiện đại mà nói, các Ngài có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu. Giống như chúng ta ở nhà nghỉ vậy, chúng ta đến ở vài ngày, mấy ngày này chúng ta có quyền sử dụng, ông chủ có quyền sở hữu, cho nên vẫn là không có. Chẳng phải đã nghe Lão Hòa thượng tiền bối nói với chúng ta, cái phòng này khi mưa xuống thì bị dột, người xuất gia ở chỗ này dột thì dọn qua nơi không dột, chỗ này lại dột nữa thì thôi, dọn đi nơi khác vậy. Sửa sang phòng ốc là việc của người chủ, do họ tu sửa, người ở trong phòng không lo việc này. Loại cúng dường đó là công đức chân thật. Ngày nay có một số tín đồ mua nhà cửa, đem quyền sở hữu cúng dường cho pháp sư, pháp sư liền bước lên thông lọng, bị lỗ thiệt to. Không phải là bạn muốn xuất gia hay sao? Lại kéo bạn trở lại, đây là nhà của ông, ông lại quay lại rồi, lại có một cái nhà. Vừa có nhà thì liền bị nhốt chết, vĩnh viễn không thể thoát khỏi luân hồi. Hy vọng đồng tu xuất gia chúng ta phải có cảnh giác cao độ, quyết không bị thiệt. Nếu như bạn muốn hỏi, chúng ta không có bất cứ thứ gì mà vẫn có thể thân tâm an ổn, vẫn có thể làm đạo sao? Cả đời tôi làm tám gương cho các vị, làm thí dụ cho các vị. Cả đời tôi không có đạo tràng, đều là ở đạo tràng của người khác, cả đời này chẳng phải trải qua được rất tự tại, chẳng phải cũng trải qua được rất an vui hay sao? Không có gia nghiệp càng tự tại, càng an vui. Nếu như chân thật là không có người quan tâm đến tôi, không có người thỉnh tôi giảng Kinh, không có nơi nào để tôi ở, xin nói với các vị, thì tôi an vui không gì bằng, tôi lập tức đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, A Di Đà Phật liền đến tiếp dẫn tôi đi. Các vị vẫn

biết cúng dường, tìm tôi giảng Kinh thì tôi cũng không còn cách nào khác, phải ở thêm vài ngày vậy. Đó là sự thật. Dục vọng giảm xuống đến mức thấp nhất, hiện tại tôi gần như không có dục vọng. Hoàng pháp lợi sanh là việc của các vị, không liên quan với tôi. Tôi ở đây giảng Kinh, các vị muốn đem nó lưu thành băng đĩa để truyền bá khắp nơi, lợi ích chúng sanh là việc của các vị, không liên quan gì với tôi. Từ trước đến giờ tôi không nghe, không hỏi, vì đó không phải là việc của tôi, ai thích thì người đó đi làm, tôi cũng không có bản quyền, cũng không gởi quan cáo các vị về tác quyền. Chúng ta phải học người thông minh, phải nên biết những thứ này không phải là việc tốt, quyết định không để nó chướng ngại. Xả bỏ tất cả chướng ngại mới có thể được đại tự tại.

Nói đến chỗ này, mấy ngày này tôi lại nghe các đồng tu nói với tôi, có một số người nghe tôi giảng Kinh nói pháp, đem nhà và gia nghiệp thả đều buông bỏ để đến học Phật. Sự nghiệp vừa buông bỏ, không làm việc, không thu nhập, qua vài ngày đời sống trở thành vấn đề, cả nhà đều kêu khổ, thân thích bạn bè xem thấy tình hình này cho rằng người học Phật này bị ma ám rồi, mê muội. Họ đến nói với tôi, sau khi tôi nghe rồi, tôi thấy họ đã hiểu sai ý nghĩa của tôi nói, không phải tôi dạy như vậy. Trên Kinh nói: *“Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa”*, thực tế là không dễ dàng, ý nghĩa của Như Lai bạn làm sao hiểu? Ý nghĩa của tôi nói bạn đều đã hiểu sai, bạn còn có thể hiểu được ý của Như Lai sao? Ở trong Kinh Phật dạy cho chúng ta buông bỏ là buông bỏ phiền não, là buông bỏ dục vọng, không phải bảo bạn buông bỏ công việc. Bạn xem thử bộ Kinh nào trong Kinh luận Đại - Tiểu Thừa Phật bảo bạn buông bỏ cả công việc, bạn tìm đến cho tôi xem đi. Nếu như nói Phật bảo công việc cũng đem buông bỏ luôn, thì công tác giảng Kinh nói pháp của Thích Ca Mâu Ni Phật cũng buông bỏ, chúng ta cũng không có Kinh nghe, thế gian cũng không có Phật pháp. Cho nên các vị nhất định phải nên biết, công việc thì không hề chướng ngại. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói rất hay: *“Lý sự vô ngại, sự sự vô ngại”*. Ngại là gì vậy? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chính là ngay chỗ này nói phiền não, dục vọng, những thứ này có chướng ngại. Cho nên nói, chướng ngại trên tâm lý thì phải buông bỏ, trên sự không có chướng ngại. Không chỉ Phật không dạy bạn đem công việc buông bỏ, mà Ngài dạy bạn làm công việc còn phải chăm chỉ nỗ lực hơn người, muốn bạn làm được tốt hơn người khác, muốn làm ra tấm gương tốt để cho người khác xem. Sau cùng trong “Kinh Hoa Nghiêm”, Năm Mươi Ba Đồng Tham chẳng phải là thí dụ hay sao? Năm mươi ba vị đó là năm mươi ba vị Phật, không phải là Bồ Tát, các Ngài dùng thân phận Đại Sĩ để xuất hiện. Pháp Thân Đại Sĩ là gì? Là họ nội

chúng, vẫn là thị hiện, không phải là thật. Chân thật họ đều là chư Phật Như Lai. Trên dấu vết có nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, họ từ trong một nghề nghiệp nào đó làm ra tấm gương tốt nhất, mô phạm tốt nhất. Cho nên, tu Bồ Tát đạo là tu ở chính ngay trong cuộc sống thường ngày của chính mình, không hề rời khỏi đời sống. Nếu như bạn nói nhất định phải phát tâm, phải học Phật, phải tu hành chứng quả, phải xả bỏ việc nhà, nhất định phải xuất gia, xuất gia có thể thành được Phật hay không? Xuất gia nếu không gặp được duyên tốt, tạo ra tội nghiệp càng sâu, đọa A Tỳ Địa ngục càng nhanh, bị đọa càng nặng, càng thâm. Cho nên chúng ta ở trong năm mươi ba vị đồng tham xem thấy năm mươi ba vị Phật chính ngay trong đời sống của họ, chính ngay trong nghề nghiệp của họ, mỗi mỗi đều thành tựu. Chúng ta phải giác ngộ. Những người đó đoạn tham-sân-si chính ngay trong cuộc sống, xả bỏ dục vọng chính ngay trong cuộc sống. Chính ngay cuộc sống thành tựu vô lượng pháp môn, thành tựu vô thượng Phật đạo, đó mới gọi là học Phật. Tuyệt nhiên không phải là xả bỏ đi sự nghiệp của họ.

Phật từ bi đến tột đỉnh, Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện người xuất gia, nghề nghiệp xuất gia này tu hành chứng quả có thể thành Phật. Cư sĩ Duy Ma và Thích Ca Mâu Ni Phật là cùng một thời đại, Ngài thị hiện tại gia thành Phật, có gia, có nghiệp, có vợ, có con cái. Tại gia cũng thành tựu cứu cánh viên mãn quả Phật như nhau, làm gì khác nhau chứ? Cho nên các vị phải nên biết, xuất gia là một hạnh trong 360 hạnh, cũng là một hạnh nghiệp. Hạnh nghiệp này làm việc gì? Hạnh nghiệp này là chuyên môn từ nơi công tác giáo dục xã hội, là một tính chất nghĩa vụ. Bạn có hứng thú đối với việc này, thì bạn có thể chọn lựa hạnh nghiệp này. Hạnh nghiệp này là hoàn toàn dốc hết nghĩa vụ, quyết định không ham muốn có sự báo đáp. Vậy báo đáp có cần không? Báo đáp không nên nhận, vậy thì bạn mới thanh tịnh. Nếu bạn nói *“tôi làm rất nhiều việc từ thiện xã hội”*, vậy bạn chính mình đi làm thì tốt rồi, hà tất bạn phải làm phiền người xuất gia? Người xuất gia dạy bạn những việc tốt nào, bạn có tiền có thể lực thì bạn đi làm. Tiền đem cúng dường pháp sư, *“Pháp sư à! Ông làm giúp tôi”*, đây chẳng phải bạn làm phiền người khác hay sao? Thích Ca Mâu Ni Phật không làm, đệ tử của Ngài có bao nhiêu là quốc vương đại thần có đem những cúng dường này cúng dường cho Thích Ca Mâu Ni Phật hay không? Hay có mời Thích Ca Mâu Ni Phật, mời những tăng đoàn đệ tử này giúp họ làm những việc tốt này không? Phật không có làm, không hề tiếp nhận, các người làm thì được rồi. Phật dạy cho bạn cách làm như thế nào, Phật không làm việc này cho các bạn. Hiện tại người xuất gia phá giới, phạm quy củ, vì sao vậy? Tiếp nhận cúng dường của người tại gia, làm việc

cho người tại gia, một chết người. Đáng đời! Cho nên, nếu như chúng ta là người thông minh có trí tuệ thì không làm việc ngốc này, “*các người tự đi làm!*”, vậy chúng ta mới có thể đem công việc của bốn phận mình làm được viên mãn tròn đầy.

Tôi cũng có không ít người đến khắp nơi tặng cúng dường, trở thành một loại phong tục. Nếu bạn không tiếp nhận thì người ta mắng bạn, “*pháp sư này thật không từ bi, chúng tôi muốn trồng một chút phước điền mà cũng không trồng được*”. Việc này thật bất đắc dĩ, cho nên không cách gì, như ở Hồng Kông không thể không tiếp nhận. Sau khi tiếp nhận, tôi liền để cho đồng tu mang về, thầy đều giao cho cư sĩ Lý Mộc Nguyên để ông ấy làm việc. Ông ấy làm ở đây nên giao cho ông ấy làm. Ở Đài Loan cũng nhận một ít cúng dường, vừa lúc có pháp sư đến Đại Lục cứu tế, nghe nói Đại Lục nạn nước rất nghiêm trọng, nên tiền nhận được thầy đều giao cho pháp sư đó. Tiền đó tôi cũng không hề nhìn qua, nhiều bao đỏ mang đến, tôi đều cho đi qua, để cho họ đi làm, như vậy rất tự tại. Cho nên phải nên biết, tham-sân-si-mạn, năm dục sáu trần hại chúng ta đến nỗi đời đời kiếp kiếp không ngừng đầu lên được.

Chúng ta không thể nói là không có thiện căn. Nếu như bạn không có thiện căn thì hôm nay bạn không thể ngồi nơi đây đến hai giờ đồng hồ. Bạn có thể ngồi được hai giờ đồng hồ là chứng tỏ bạn có thiện căn, Phật duyên của bạn rất sâu, quá khứ đời đời kiếp kiếp thân cận chư Phật Như Lai, chư đại Bồ Tát, Tổ sư đại đức, thế nhưng vì sao bạn không thể vãng sanh? Vì sao bạn vẫn đọa vào sáu cõi sanh tử luân hồi? Là do phiền não của bạn chưa đoạn, dục vọng chưa xả hết. Cho nên bạn phải thường hay nghĩ đến việc này, càng nghĩ càng đáng sợ, càng nghĩ càng thấy vấn đề này càng nghiêm trọng. Ngay trong đời này chúng ta gặp được Phật pháp, gặp được cơ duyên thù thắng, nhưng ngay trong một đời này có thể được thuận lợi vãng sanh hay không, phải xem bạn có chịu đem phiền não dục vọng hạ xuống đến mức thấp nhất hay không. Quả nhiên có thể xả bỏ, có thể hạ thấp, thì ngay đời này chúng ta liền có thành tựu. Nếu như đời này vẫn bị tập khí lôi kéo, vẫn không chịu buông bỏ, thì cả đời này cũng giống y như đời trước vậy, chỉ kết được thiện duyên với A Di Đà Phật, không thể đi được, thành thật mà nói, bạn lại uổng qua một đời nữa. Bạn nói xem, có đáng tiếc không? Kinh văn mở ra câu thứ nhất liền nói đến phiền não dục vọng, bạn liền biết được tính nghiêm trọng của nó, vô lượng kiếp đến nay chúng ta bị hại thâm trọng mà vẫn chưa chịu giác ngộ hay sao?

Phía sau dạy chúng ta: “*Tẩy trọc cấu uế*”. Cấu là phiền não, phiền não chướng; uế là sở tri chướng, là vô minh, chúng ta phải kỳ rửa cho thật tinh sạch. Câu này là từ trên thí dụ mà nói. Dùng phương pháp gì để tẩy rửa? Lý luận trong Kinh điển Đại-Tiểu Thừa đã nói, những đạo lý này tẩy rửa sở tri chướng, nhiều loại phương pháp phương tiện khéo léo giúp chúng ta tẩy trừ phiền não chướng. Trong Tịnh Tông, Bồ Tát Đại Thế Chí nói rất hay, dạy chúng ta: “*Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm tương tục*”, đó là phương pháp tốt. Làm thế nào để gom nhiếp sáu căn? “*Nhiếp*” là thu nhiếp, gom lại. Phật dạy chúng ta như vậy, thành thật mà nói, thánh nhân thế gian cũng là dạy chúng ta như vậy. Trong “*Tứ Thư*”, Mạnh Tử cũng nói ra ý này. Mạnh Tử nói: “*Học vấn chi đạo vô tha, cầu kỳ phóng tâm nhi dĩ*”. “*Cầu kỳ phóng tâm*” chính là “*gom nhiếp sáu căn*”. Tâm phàm phu của chúng ta ở đâu vậy? Tâm tùy theo sáu căn mà chạy rong bên ngoài, phan duyên sáu trần, nhãn duyên sắc, tai duyên tiếng, tâm hướng ra bên ngoài. Những thánh hiền thế xuất thế gian này dạy bảo chúng ta là phải gom nhiếp cái tâm đó lại, mắt không duyên sắc trần, tai không duyên thính trần, đem nó gom nhiếp lại, đó chính là học vấn, đó chính là công phu.

Xã hội hiện đại này rất là phức tạp, chính là trên “*Kinh Lăng Nghiêm*” đã nói “*Tà sư nói pháp như cát sông Hằng*”. Phật nói không quá đáng chút nào. Cái gì gọi là tà sư? Phàm hề những gì mê hoặc bạn thì đều là tà sư. Họ đang dạy bạn, truyền hình đang dạy bạn, ca vũ đang dạy bạn, sáu căn của bạn tiếp xúc với cảnh giới đều đang dạy cho bạn, dạy cho bạn làm cái gì? Dạy bạn tạo mười ác nghiệp, dạy bạn tăng thêm tham-sân-si-mạn. Mục đích dạy cho bạn để làm gì vậy? Mục đích là kéo bạn vào A Tỳ Địa ngục. Bạn không dễ gì ra khỏi địa ngục, Bồ Tát Địa Tạng ở nơi đó khổ cực lắm mới dạy được cho bạn, mới kéo được bạn từ trong địa ngục ra, nhưng mới kéo ra được mấy ngày, những ma vương bên ngoài xem thấy bạn “*Oh, làm sao mà ra được rồi? Phải mau đi vào, phải mau đi vào*”, chúng lại tạo ra rất nhiều rất nhiều sự mê hoặc, bạn vừa nắm lấy thì lập tức lại trở vào. Cũng giống như trên “*Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyên Kinh*” đã nói, Địa Tạng Bồ Tát thấy bạn vừa ra khỏi thì đánh một vòng lại trở vào lại. “*Chúng sanh Diêm Phù Đề càng cường nan hóa*”. Phải ghi nhớ lời của Phật Bồ Tát, không nên rơi vào thòng lọng của yêu ma quỷ quái. Có rất nhiều thòng lọng của yêu ma quỷ quái, cho nên phải hiểu được gom nhiếp sáu căn. Phàm hề tà thì không chánh, ác thì không thiện, nhất định phải biết nguyên lý. Cho nên, người chân thật tu hành thì không nên xem truyền hình. Truyền hình vào thời đại hiện nay là đầu hiệu của ma vương, bạn qua lại với nó thì bạn phiền não sẽ to. Thế nhưng vô số chúng

sanh thế giới này, các bạn nhỏ từ nhỏ thì đã kết giao mật thiết với nó rồi, một ngày cũng không rời khỏi, vậy còn được sao! Chúng ta phải có cảnh giác cao độ. Hiện tại không chỉ đó là ma vương, tương lai e rằng thay thế ma vương này càng hung, càng tà ác hơn, đó là đường truyền internet. Nội dung trong đó quá tà quá ác, không cách gì phòng bị. Chúng ta nghĩ đến chỗ này vì sao không động tâm, vì sao không lo sợ? Vốn dĩ là một công cụ rất tốt nhưng bị ma vương lợi dụng. Chúng ta là người đệ tử Phật có lòng tốt, chúng ta phải phát tâm, chúng ta cũng dùng công cụ này để tuyên dương chánh pháp. Người thế gian có thiện căn vẫn rất nhiều, nếu như có một so sánh, họ sẽ giác ngộ, họ sẽ quay đầu.

Lần trước tôi đến Hồng Kông giảng Kinh ba ngày, Lão Pháp sư Giác Quang gọi điện cho tôi. Chúng tôi ít gặp nhau, ông nói với tôi ông vừa từ Seattle Hoa Kỳ trở lại. Ông ấy có hai đạo tràng ở Seattle, mỗi năm ông đều phải đi về hai lần, mỗi lần ở mười mấy ngày. Lần này ở Seattle ngày ngày nghe tôi giảng Kinh. Tôi nói, việc này rất kỳ lạ, tôi làm sao có thể giảng Kinh ở Seattle? Là trong truyền hình, hiện tại ở Hoa Kỳ mỗi ngày phát sóng băng đĩa giảng một giờ đồng hồ. Ông xem thấy được rất hoan hỷ, gọi điện nói với tôi. Ông nói, trước đây trong truyền hình cũng có một số tà sư nói pháp, mê hoặc người, sau khi phát tiết mục này của tôi thì những tiết mục đó liền rất ít, người xem cũng ít đi, cho nên thời gian tiết mục đại khái cũng không còn. Ông đem tin tức này nói với tôi, mời tôi ăn cơm. Cho nên, chúng ta phải cố gắng lợi dụng công cụ khoa học kỹ thuật. Trong ngôn ngữ thường nói: *“Không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng dụng hàng”*. Chúng ta dùng đồ thật đồ tốt để làm ra một sự so sánh, còn có một số người có thiện căn họ biết chọn lựa, đó là việc tốt. Cho nên, chúng ta phải xem trọng công cụ khoa học kỹ thuật, phải khéo lợi dụng nó, đem chánh pháp của Phật, pháp thuần thiện của Phật truyền bá khắp thế giới. Mọi người đều biết kiếp nạn tai biến triền miên, có thể hóa giải hay không? Trên lý luận khẳng định là có thể hóa giải. Bạn phải biết kiếp nạn là do đâu mà hình thành? Là do tri kiến tà ác, hành vi tà ác tạo thành, chúng sanh nghiệp lực trói buộc, ác nghiệp chiêu cảm. Chúng ta nói lời này hiện tại có rất nhiều người không tin, không thể tiếp nhận, nhưng những lời này đều là thật. Phật thường nói: *“Mười pháp giới y chánh trang nghiêm là duy tâm sở hiện duy thức sở biến”*, đó là nói rõ nguồn gốc của vũ trụ nhân sanh là do vậy mà đến. Phật lại nói với chúng ta: *“Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”*. Hữu tình có tướng liền biến thành hữu tình thế gian, vô tình vô tướng liền biến thành khí thế gian. Hữu tình thế gian và khí thế gian là đồng một căn nguyên. Mọi người học qua pháp tướng duy thức đều biết, bốn phần của A Lại Da, hữu tình hữu tướng kiến

phần, vô tình vô tướng tướng phần, kiến phần và tướng phần cùng đồng một tự chứng phần. Cho nên, nếu như chúng ta có thể đoạn tất cả tà ác, nỗ lực tu thiện thì nghiệp thiện thêm lớn, hoàn cảnh y báo liền chuyển, tai hại tự nhiên cũng có thể tiêu trừ, cũng có thể chuyển biến, chân thật là “*y báo tùy theo chánh báo chuyển*”. Chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý này, phải hiểu rõ chân tướng sự thật này, tiền đồ của chúng ta là một mảng sáng lạn.

Người chân thật hiểu được dụng công, chân thật biết dụng công, không gì khác hơn là “*gom nhiếp sáu căn*”. Người niệm Phật so với phương pháp Bồ Tát Đại Thế Chí đã nói còn phải đơn giản hơn, còn phải có hiệu quả, dùng phương pháp gì? Một danh hiệu Phật gom nhiếp sáu căn, “*nhất thanh Phật hiệu, nhất thanh tâm*”; “*nhất niệm tương ưng, nhất niệm Phật*”. Thế nào gọi là tương ưng? Ngay trong một niệm không có tà ác, không có tà tư, không có ác niệm thì tương ưng. Niệm Phật mà vẫn khởi vọng tưởng, vẫn còn tham-sân-si-mạn, vẫn có phải quấy nhân ngã thì không tương ưng. Những tri kiến thế tục này thấy đều không còn, tâm địa thanh tịnh thì tương ưng.

“*Hiển minh thanh bạch*”, “*thanh bạch*” là thí dụ chân tâm bốn tánh, tự tánh. Trừ bỏ hai loại chướng ngại phiền não chướng và sở tri chướng thì tự tánh thanh bạch liền hiển lộ ra. Ngày nay, tự tánh thanh bạch của chúng ta bị hai loại chướng này chướng ngại mất, không thể hiển lộ, nhưng khi trừ bỏ đi hai loại chướng này thì liền xuất hiện, cũng giống như Bồ Tát Đại Thế Chí đã nói: “*Bất dã phương tiện, tự đắc tâm khai*”. “*Hiển Minh*” chính là tự đắc tâm khai. Tự đắc tâm khai chính là trong Tông môn gọi là “*minh tâm kiến tánh*”. Thành thật mà nói, bốn chúng đồng tu chúng ta ngay trong một đời này phải lấy đây làm mục tiêu. Việc này là thật, không phải là giả. Câu nói này ở trong Tịnh Tông chúng ta chính là “*Nhất tâm bất loạn*”. Bạn niệm Phật đạt đến nhất tâm, thành tựu của bạn là chân thật.

Buổi tối hôm qua, một học sinh đến hỏi tôi, làm thế nào để học giảng Kinh? Tôi hỏi cậu ấy, năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Cậu ấy nói là 28 tuổi. Tôi nói, rất tốt, cậu chuyên giảng “*Kinh Vô Lượng Thọ*” trong mười năm, giảng đến 38 tuổi. Ngay trong mười năm này không nên can dự đến các Kinh điển khác, chỉ chuyên một môn. Một môn thâm nhập thì tâm của bạn định, tâm của bạn chuyên chú vào một bộ Kinh này. Một bộ Kinh dùng thời gian trên dưới mười năm, ngay trong mười năm này mỗi năm chí ít phải giảng hai lần, hy vọng ngay trong mười năm sẽ đem bộ Kinh này từ đầu đến cuối giảng qua ba mươi lần, có thể giảng được năm mươi lần thì càng tốt. Sau mười năm thì bạn là chuyên gia của “*Kinh Vô*

Lượng Thọ”, bạn chính là Vô Lượng Thọ Phật sống. Vô Lượng Thọ Phật giảng Kinh Vô Lượng Thọ thì liền có thể hóa độ tất cả chúng sanh trên thế giới. Nếu như bạn muốn học hai bộ Kinh, ba bộ Kinh, sức mạnh của bạn bị phân tán thì bạn không thể có thành tựu. Nếu bạn học mười bộ Kinh, tám bộ Kinh, thì bạn là một nhà Phật học, không có liên quan gì đến thoát sanh tử vượt qua ba cõi, tương lai bạn phải chết như thế nào thì vẫn phải chết như thế đó, đáng luân hồi như thế nào thì vẫn phải luân hồi như thế đó. Bạn phải hiểu đạo lý này, phải hiểu rõ chân tướng sự thật này.

Bạn không nên học tôi. Bạn học tôi, tôi lại giảng “Hoa Nghiêm”, lại giảng cái này, lại giảng cái kia, nếu bạn học tôi thì thật đáng lo. Tôi là bị ép thôi, không còn cách lựa chọn, không còn cách nào, rất đáng thương. Nếu như có người giảng “Hoa Nghiêm” thì tôi tuyệt đối không giảng “Hoa Nghiêm”, tôi sẽ một đời chuyên giảng một bộ Kinh. Tôi phải giảng nhiều như vậy để làm gì? Vì không có người giảng, không còn cách nào nên mới làm vậy. Bao nhiêu người nói: “*Pháp sư à! Lưu lại một bộ này đi*”. Vì muốn lưu lại một bộ băng đĩa. Việc này hy sinh thật to thật lớn. Thế nhưng tôi hy sinh có một mức độ, các vị biết không? Hạ hạ phẩm vãng sanh là mức thấp nhất, tôi thật có thể vãng sanh, thật có thể đi được. Nếu như hạ hạ phẩm vãng sanh cũng không thể nắm chắc thì việc này nhất định không thể làm, cho nên có một mức độ thấp nhất. Nếu như các vị có thể nghe lời tôi khuyên, ngay trong một đời này chuyên giảng một bộ Kinh, tương lai các vị vãng sanh là thượng thượng phẩm vãng sanh, đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc phẩm vị của bạn sẽ cao hơn tôi rất nhiều. Nhất định phải hiểu đạo lý này.

Năm xưa, Đại Sư Trí Giả khi còn ở đời cũng đã hy sinh rất lớn. Khi Ngài vãng sanh, học trò hỏi phẩm vị vãng sanh của Ngài, Ngài nói: “*Nếu như tôi không độ chúng thì phẩm vị rất cao, bởi vì độ chúng phải lo việc làm trụ trì, cho nên chỉ là vãng sanh ở phẩm vị thứ năm*”. Công phu của phẩm vị thứ năm không cao, tương đương với Ngũ Đình Tâm Vị trong Tiểu Thừa, cho nên Ngài vãng sanh cõi Phạm Thánh Đồng Cư. Đây là thị hiện xả mình vì người, đó là việc rất khó được, thế nhưng chính Ngài có mức độ thấp nhất để vãng sanh, quyết định có thể đi thì mới được. Đó là từ bị chịu hy sinh chính mình, đó là chân thật hy sinh. Hy sinh phẩm vị cũng không có gì đáng tiếc. Nếu như chính mình không nắm chắc được phần vãng sanh thì vạn nhất không nên làm, đó là việc chính mình nhất định phải biết. Quyết không nên muốn làm một nhà thông gia. Nếu muốn thông đạt các loại Kinh Luận, tất cả đều giảng được, để có tiếng tăm cao, vậy thì xong rồi, tiếng tăm hại chết người!

Chân thật là người cừ khôi, chân thật là bậc đại thiện tri thức, bạn hỏi họ, họ thứ gì cũng không biết, họ chỉ biết một môn này, các môn khác xin đi hỏi người khác. Năm Mươi Ba Tham trong “Hoa Nghiêm” chính là làm ra tấm gương như vậy cho chúng ta xem. Bạn xem, năm mươi ba vị thiện tri thức mà Thiện Tài đến tham phỏng đều là ngay trong vô lượng pháp môn chỉ học một pháp môn, các pháp môn khác họ không học. Họ chính mình khiêm tốn, tán thán người khác, *“cái ta biết rất có hạn, người khác biết thì rất nhiều”*, lại giới thiệu với Thiện Tài Đồng Tử đến nơi khác để tham phỏng. Cho nên, chư Phật Bồ Tát đều làm ra tấm gương tốt nhất cho chúng ta xem, chúng ta phải giác ngộ. Ngạn ngữ đã nói: *“Chỉ cần công phu sâu, lo gì sắt không mài thành kim”*. Chỉ cần bạn hạ công phu, làm gì có việc không thể có được thành tựu chứ? Ngay trong một đời này của chúng ta đích thực có thể chứng đắc được vô thượng Bồ Đề, chỉ cần chúng ta thật chịu làm, chân thật có thể đem phiền não buông bỏ, đem dục vọng xả bỏ, một lòng một dạ chuyên môn làm công phu minh tâm kiến tánh. Phải biết là sau khi ngộ rồi thì tất cả thông đạt vô ngại.

Giáo học của thời xưa, không chỉ là Phật pháp, mà giáo học của nhà Nho cũng vậy, lão sư rất xem trọng đối với ngộ tánh của học trò. Hiện tại thì không còn chú trọng đến. Vào thời kỳ kháng chiến, chúng tôi đi học ở Quế Châu, lão sư vẫn xem trọng đối với ngộ tánh của học trò. Học trò có ngộ tánh cao thì thầy giáo đích thực đặc biệt quan tâm, chăm sóc, cho nên thầy không phải là truyền bá tri thức, mà là dùng phương tiện khéo léo giúp cho bạn khai ngộ, đó mới là giáo dục chân thật. Trường học hiện tại hoàn toàn là truyền thụ tri thức, truyền bá tri thức, không chú trọng ngộ tánh, đó là sai lầm rất to lớn. Sau khi ngộ rồi, không chỉ bạn thông đạt pháp xuất thế gian, mà pháp thế gian bạn cũng thông đạt.

Hôm nay tôi cũng nói ra một thí dụ cho mấy đồng tu nghe, cũng là do họ đến hỏi. Họ hỏi là những Bồ Tát này cùng phạm phu chúng ta có phải cùng đồng một A Lại Da Thức hay không? Tôi nói, không sai, là như nhau. Nếu giống nhau thì vì sao lại nói *“khứ hậu lai tiên tác chủ công”*? Ngay trong không giống có không giống. Thế Tôn ở trong “Kinh Lăng Nghiêm” nói rất hay, Phật đem tâm tánh thí dụ cho đại hải, đem A Lại Da Thức của mỗi một chúng sanh thí dụ cho bọt nước. Bạn nói xem, bọt nước này ở trong biển lớn, một người là một bọt nước, những bọt nước này là giống nhau hay không giống nhau? Đều là trong đại hải biển hiện ra, cho nên giống nhau, cùng giống một A Lại Da Thức. Khi bọt nước này của bạn không bể thì không giống, bởi vì phạm vi của bạn rất hẹp; bọt nước của bạn sau khi bể rồi thì hoàn toàn giống nhau, cho nên quả nhiên có thể chuyển thức

thành trí. Trí tuệ khai rồi thì tất cả công đức trí tuệ của chư Phật đã tu vô lượng kiếp đều biến thành chính ta. Vì sao công đức trí tuệ của các Ngài tu mà biến thành của ta? Vì cùng đồng một pháp thân, cùng đồng một tự tánh, đồng một A Lại Da Thức, vì sao không thể đem của người khác biến thành của ta? Đạo lý giống như vậy, vô lượng kiếp đã tu của ta cũng biến thành của người khác, cho nên “*viên mãn Bồ Đề, quy vô sở đắc*”, đến quả địa Như Lai thì Phật Phật như nhau, không hề khác nhau chính là đạo lý này. Hiểu rõ đạo lý này mới biết được khai ngộ là đáng quý. Sau khi ngộ rồi thì tất cả thông đạt, thể xuất thể gian pháp tất cả thông đạt. Do đó, từ xưa đến nay, thể xuất thể gian pháp, chân thật thiện tri thức dạy học, chân thật thương yêu chúng sanh đều là chủ trương dạy bảo bạn “*một môn thâm nhập, huân tu dài lâu*”, không phải dạy bạn rất nhiều, rất tạp. Dạy bạn rất nhiều, rất tạp là hại bạn, làm cho bạn hướng đến con đường danh lợi, không phải hướng đến học vấn chân thật. Học vấn chân thật không có liên quan gì với danh vọng lợi dưỡng, có học vấn chân thật sẽ không còn truy cầu danh vọng lợi dưỡng, đó cũng là một chữ “*duyên*”. Có duyên có thể nhờ danh vọng lợi dưỡng giáo hóa chúng sanh, lợi ích chúng sanh, quyết không ham muốn danh vọng lợi dưỡng, quyết không truy cầu danh vọng lợi dưỡng. Chúng ta phải hiểu đạo lý này, sau đó mới có thể nắm chắc được phương châm tu học.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ